

3. ماندن یک ماه بدون قصد اقامت

۳. ماندن یک ماه بدون قصد اقامت

مسأله ۵۹۰) اگر بعد از پیمودن هشت فرسخ، سی روز در حال تردید در مکانی باشد، بعد از روز سی ام تا زمانی که از محل خارج نشده (اگر چه نصف روز باشد) باید نماز را تمام بخواند.

مسأله ۵۹۱) مسافری که تصمیم داشته کمتر از ده روز در جایی بماند، اگر بعد از اتمام این مدت، از رفتن منصرف شود و تصمیم بگیرد که دوباره کمتر از ده روز، مثلاً یک هفته دیگر بماند و به همین ترتیب، ماندن در آنجا را تمدید کند تا یک ماه شود، در این صورت مانند مسأله قبل، از روز سی و یکم نمازش تمام است.

مسأله ۵۹۲) کسی که کمتر از سی روز؛ مثلاً ۲۸ روز در محلی به صورت مردّد حضور داشته است، چنانچه به محل دیگری برود و در آنجا نیز کمتر از سی روز با حال تردید توقف کند و سپس در محل سوم به همین صورت بماند، در هر سه محل نمازش قصر است.

مسأله ۵۹۳) محاسبه سی روز به این صورت است که اگر هنگام طلوع خورشید به مکانی وارد شده باشد، پس از غروب خورشید روز سی ام، نمازش تمام است و باید نماز عشاء روز سی ام و نمازهای چهار رکعتی بعد از آن را تمام بخواند، اما اگر بعد از طلوع خورشید وارد شده باشد؛ روز سی و یکم، همان زمان ورود، سی روز کامل می شود. بنابراین اگر یک ساعت پس از طلوع خورشید وارد شده باشد، یک ساعت پس از طلوع خورشید روز سی و یکم، سی روز تکمیل شده و نمازهای چهار رکعتی بعد از آن باید کامل خوانده شود.

مسأله ۵۹۴) اگر اول ماه وارد شود و ماه قمری باشد و ماه ۲۹ روز باشد، باید تا روز بیست و نهم نماز را قصر بخواند و در روز سی ام بنابر احتیاط واجب، بین قصر و تمام جمع کند و از روز سی و یکم تمام بخواند.

مسأله ۵۹۵) مکان تردید باید عرفاً واحد باشد، بنابراین اگر مقداری از سی روز را در یک مکان؛ مانند تهران و مقداری را در مکان دیگری؛ مانند کرج باشد، حکم سی روز مردّد را ندارد و همچنان نماز قصر است.

مسأله ۵۹۶) اگر در مدت سی روزی که مردّد است، به کمتر از چهار فرسخ برود، در صورتی که خروج او به اندازه ای است که از نظر عرف با سی روز ماندن در یک مکان منافات ندارد و به آن خللی وارد نمی کند، بعد از گذشت سی روز نمازش تمام است، مانند اینکه قسمتی از روز را بیرون برود؛ (نه تمام روز)، و بیرون رفتنش زیاد تکرار نشود؛ مثلاً در مدت سی روز، چهار پنج بار بیرون برود و هر بار مثلاً سه چهار ساعت بماند و برگردد.

مسأله ۵۹۷) کسی که سی روز بدون قصد اقامت در محلی بوده است، از روز سی و یکم مانند کسی است که قصد اقامت کرده است. بنابراین بعد از اتمام روز سی ام، باید نماز را تمام بخواند و اگر بخواهد به کمتر از مسافت شرعی برود، همان احکامی که در بحث اقامت ده روزه بیان شد، اینجا هم وجود دارد؛ به عنوان مثال اگر بخواهد به کمتر از چهار فرسخ برود و دوباره به همین محلی که سی روز مانده برگردد و بدون قصد اقامت در آن جا بماند؛ در مسیر رفت و برگشت و در مقصد و محل بازگشت، نمازش تمام است.

مسأله ۵۹۸) شخصی که با گذشت سی روز نمازش تمام است، چنانچه به قصد سفر شرعی از آن محل بیرون برود، احتیاط واجب آن است که یا در حدّ فاصل بین محل اقامت سی روز و حد ترخص، بین قصر و تمام جمع کند، یا نماز را تاخیر بیندازد و قصر بخواند.